

[Pia Kjærsgaard]

skridtspartiet varmt går ind for og kan anbefale.

Mon vi ikke også dér trænger til lidt nytænkning inden for handicapområdet? Der mangler arbejdskraft på området. Det er desværre sandheden, at der stadig er masser i Danmark, som får løn eller understøttelse på en eller anden måde for ikke at bestille noget. Jeg forstår ikke, at man ikke kan sætte ind dér og lade nogle af disse mennesker være til hjælp for handicappede, enten som direkte hjælp eller ved, at de bygger bedre boliger eller fremstiller hjælpemidler til handicappede. For mig at se er det dels mangel på styring, dels mangel på nytænkning, eller også er det den gode vilje, der mangler.

Jeg har lidt svært ved at se formålet med socialministerens redegørelse, hvad også fru Aase Olesen var lidt inde på. Vi hører blot om partiernes flotte programpunkter vedrørende de svage grupper i samfundet. Hvis vi sætter resultatet i forhold til partiernes mandater, skulle handicappede for længst have haft en menneskeværdig tilværelse. Men desværre ønsker man at bruge pengene til langt mindre væsentlige ting, så desværre udmøntes denne debat nok ikke i noget som helst konkret fra de såkaldt ansvarlige partier.

Fremskridtspartiets holdning vedrørende handicappede er ganske enkel. Vi mener, der skal gives så store kontante handicapydelse, at enhver handicappet medborger kan leve som et frit og selvstændigt menneske. Dette indebærer, at handicapydelsen ikke skal gives som en sats på en eller anden invalidepension, men affases efter, hvor store ydelser den enkelte har behov for.

Vi mener ikke, at vi skal indtage en bedrevidende holdning over for handicappede. Tværtimod skal vi betale i forhold til handicappets art og omfang. Dette indebærer, at nogle skal have handicapydelse på adskillige hundrede tusinde kroner pr. år, hvis de har et konstant plejebæbehov, og de skal selvfølgelig trappes ned, efterhånden som behovet bliver mindre.

Når der heroppefra i dag bliver talt om handicapvenlige offentlige bygninger og transportmidler, så må vi håbe, at man får mere held med det, end man for nylig havde med de telefonstandere, der har haft en vis interesse i medierne, og hvor man udskrev en arkitektkonkurrence med det helt klare krav, at de skulle være handicapvenlige.

Jeg vil godt afslutningsvis spørge socialministeren, hvordan det går med udbygningen af det såkaldte Servo Link på offentlige bygninger, en ganske udmærket lille ting, hvor en handicappet eller en gangbesværet kan sidde i sin kørestol og ved hjælp af et lille apparat få kontakt med den offentlige bygning. Det mener jeg kan lette dagligdagen ganske betydeligt for de handicappede.

Lenger (VS):

Ministeren skriver i redegørelsen, at hjælpen til personer med fysisk og psykisk handicap må bygge på tillid og respekt, og det er jo så sandt, så sandt.

Ministeren skriver også, at det er vigtigt, at også den, der har brug for hjælpen, deltager aktivt i processen og får forståelse for sine egne kræfter, og det kan jeg også helt og fuldt tilslutte mig. Det varmer selvfølgelig vore venstresocialistiske hjerter at høre den slags.

Men hvad er det egentlig, ministeren mener? Hvilke ting er det, ministeren vil have lavet om på med udgangspunkt i de to ganske udmærkede målsætninger?

Jeg vil først tage begreberne tillid og respekt. Det er jo sådan i dag, at der foregår en enorm kontrol med fysisk og psykisk handicappede i de sociale forvaltninger; det gør der såmænd med alle klienter, men det gør der især med denne gruppe. Det er mennesker, der skal give detaljerede oplysninger på hver eneste ansøgning, som de fremsender, ofte om de mest intime dele i deres liv; ofte må de fortælle om de mest ydmygende situationer, de skal igennem for blot at få de mest elementære ting, som enhver kan se at de har behov for. Det drejer sig f.eks. om praktisk hjælp, om boligændring, om hjælpemidler eller om kontanter for den sags skyld. De skal give de samme oplysninger igen og igen, oven i købet ofte til helt fremmede mennesker, som de ikke har set før, og oven i købet også i situationer, hvor der sidder en del ansatte i den sociale forvaltning, eller hvor det nu er.

Det er ydmygende at skulle sidde og fortælle om sig selv i større forsamlinger, hvilket personer med fysisk handicap meget ofte er ude for. Det er ydmygende og ikke særlig respektfuldt. Det kunne undgås, hvis der var nogen mening i ordet tillid, og det vil sige,